

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.843 van 9 maart 2016
in de zaak A. 218.351/XIV-36.912**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 februari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 159.612 van 8 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 15 februari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het door verzoekster neergelegde Japans zakenpaspoort heeft onderzocht en dat zij vaststellingen dienaangaande niet weerlegt. Daarbij wordt in het bestreden arrest wel degelijk aandacht

besteed aan de uiteenzetting die verzoekster daaromtrent heeft gegeven in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo wordt in het bestreden arrest onder meer opgemerkt dat “de eenvoudige argumentatie dat zij zelf heeft aangegeven dat er met het paspoort problemen waren [...] geen afbreuk [kan] doen aan de specifieke en veelvoudige vaststellingen met betrekking tot het paspoort”, dat “[m]et betrekking tot de foto’s moet worden opgemerkt dat deze evenmin bij machte zijn om verzoeksters verblijf in Japan aan te tonen” omdat “[a]an privé-foto’s [...] geen enkele bewijswaarde [kan] worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit”, omdat “geen van de door verzoekster neergelegde foto’s uitsluitel kunnen geven van haar verblijfs- en gezinssituatie” en omdat “verzoekster verklaarde dat ze in Japan voortdurend thuis gehouden werd [...] terwijl uit de overgemaakte foto’s blijkt dat ze in gezelschap op restaurant kon gaan en toeristische bezoeken kon brengen aan een stad waarvan ze de naam niet wist” en dat “waar verzoekster verwijst naar een visitekaartje [...] moet worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aantoont dat deze persoon de zoon van haar tweede echtgenoot zou zijn en dat dit geenszins een aanwijzing kan zijn met betrekking tot het door verzoekster voorgehouden verblijf”. Uit het bestreden arrest blijkt aldus genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters grieven en dat de authenticiteit en de bewijswaarde van het aangebrachte paspoort werden onderzocht. De beoordeling van de authenticiteit en bewijswaarde van neergelegde stukken behoort trouwens tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in beroepen tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.2. Zoals in het bestreden arrest wordt opgemerkt, verhindert verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten van haar profiel, nationaliteit, voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet zij niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen maakt verzoekster immers zelf een bewijs van een verband tussen de algemene toestand in haar land van herkomst en haar persoon

onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over haar beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, identiteit en gezinssituatie. In de mate dat verzoekster ten dele de argumentatie betreffende haar nood aan subsidiaire bescherming herhaalt die zij reeds heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar zij onder meer wijst op de gevolgen van het verlaten van haar echtgenoot, haar positie als vrouw en haar westerse levensstijl, gaat zij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin haar grieven worden beantwoord.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.3. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in het bestreden arrest wel degelijk gemotiveerd omtrent de videobeelden van haar eigen huwelijksfeest. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[w]aar verzoekster verwijst naar de videobeelden waarop zij en haar echtgenoot te zien [zijn] en de vergelijking maakt met de foto’s uit Japan, moet worden opgemerkt dat de beelden van het huwelijk geenszins het bewijs vormen van het door haar geschetste verblijf in Afghanistan” en dat “video’s met gemonteerde en bewerkte beelden kunnen samengesteld worden [en] er dus niet kan worden uitgesloten dat deze video’s gemanipuleerd werden” temeer “[i]ndien de beelden afkomstig zouden zijn van twee oude videocassettes [die] werden gedigitaliseerd en het aldus zeker niet uit te sluiten valt dat er geen manipulatie heeft plaatsgevonden”. Deze motivering vormt overduidelijk een antwoord op de grief die verzoekster heeft ontwikkeld in een zesde onderdeel van het eerste middel in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.4. In een laatste middelonderdeel stelt de verwerende partij dat zij op de terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangehaald dat Arun en Haroon dezelfde persoon en naam betreffen maar anders geschreven, dat de attaché van de verwerende partij dit heeft bevestigd en dus terugkomt op een deel van de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing maar dat hiervan geen melding wordt gemaakt in het bestreden arrest. Daargelaten de vaststelling dat verzoeksters bewering geen weerslag vindt in het proces-verbaal van de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2015 dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, wordt in het bestreden

arrest tevens vastgesteld dat verzoekster tijdens haar gehoor van 1 augustus 2014 uitdrukkelijk verklaarde geen broers of zussen te hebben en dat “video’s met gemonteerde en bewerkte beelden kunnen samengesteld worden en er dus niet kan worden uitgesloten dat deze video’s alsook hun opmaakdatum gemanipuleerd werden”. Verzoekers kritiek is in diemate dan ook gericht tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kanhebben beïnvloed zodat het vierde onderdeel van het eerste middel niet tot de cassatie ervan kan leiden.

2. In haar tweede middel gaat verzoekster voorbij aan de devolutieve werking van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negen maart tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams